

Зінковська, Л. Надія і віра архимандрита Пимена : [в старій церкві с.Троєщина створено “Свято-Духівський чоловічий скит Києво-Печерської Лаври”, яким опікується отець Пимен] // Молодь України. – 1999. – 2 берез. – С. 2.
НАДІЯ І ВІРА АРХІМАНДРИТА ПИМЕНА

Невеличку церковку, на вході до якої недавно з'явилася вивіска «Свято-Духівський чоловічий скит Києво-Печерської лаври, одразу й не помітиш. Її заступає величний п'ятиглавий Свято-Троїцький собор майже сорокаметрової висоти із граціозною вежею дзвіниці. Кажуть, що донедавна тут був заболочений пустир з розливними луками, духмяними травами і чистими озерцями. А ще колись ці землі належали київським монастирям і, очевидно, засвою мальовничу красу називалися «раєм».

І ось у цьому раю тепер два храми: з одного боку — красень-собор на фоні величезного бетонного масиву висотних новобудов, а з іншого — крихітна церковка з убогими прибудовами при ній на фоні старого селища Троєщина.

Літні мешканці селища розповідають про незвичайну історію цієї церковки. Колись у їхньому селі була інша церква. Якось, після закриття Лаври, з'явився у тій церкві ієромонах Пимен. Та невдовзі влада наказала церкву «звільнити» під клуб. Тоді отець Пимен продав батьківський будинок і, випросивши місце тут, на пустирі, за виручені гроші з допомогою людей почав будувати цю невелику церкву, у якій служить уже 36 років... Мешканцям же сусідніх висотних будинків у дев'яностих роках довелося стати свідками такого сюжету: на пустирі було насипано великий земляний курган, біля якого порався якийсь старий чоловік у поношеній рясі. Пішли чутки: отой священик — чернець, який колись побудував невелику церковку, тепер надумав поряд з нею ще й великий собор звести. Правда, вже не за власний кошт, а взяти у держави у борг, але всі власні копійки, які отримував, — йшли туди... І справді, своє 80-ліття архимандрит Пимен зустрів у новозбудованому соборі. Але довго служити йому там не судилося — прийшли молоді священики, а йому довелось перейти в ту невеличку стару церкву.

Чекаючи зустрічі з архимандритом, ведемо розмову з його помічницею у невеличкій хатинці при церкві. Тетяна Євгенівна, підкладаючи в пічку дрова, розповідає:

— Батюшка наш із потомствених дворян — Соболів. Сім'я жила на Трьохсвятительській, де завжди лунав передзвін Софи Київської, Михайлівського Золотоверхого, Андріївської церкви. У сім'ї всі були віруючі, й ікон зі стін у своєму домі не знімали навіть

у страшні 30-ті роки... Батько майбутнього архимандрита викладав малювання, мати — музику. Закінчивши школу і паралельно здобувши музичну освіту, вступив до гідромеліоративного інституту. Диплом отримав напередодні війни. Вже на другий день його послали на фронт. Забрали й батька та молодшого брата. На них обох мама отримала похоронку в один день. Запнула тоді чорну хустинку й не знімала її до кінця свого життя. Була черницею, потім прийняла схиму. Померла на перший день Пасхи. Всю ніч її відспівували у Фролівському монастирі, — Тетяна Євгенівна витирає сльози і продовжує:

— Це я вам розповідаю для повноти уяви. Бо від нашого батюшки через його смиренність, замкнутість, скромність багато не почуєте... А взагалі, у нашого батюшки дуже сильна молитва і якась особлива Божа благодать. Він справжнісінький старець, але про це мало хто знає.

Він, до речі, багатьох зцілив. І я прийшла до нього років шість тому дуже хворою. Його молитви мене тримають на цьому світі...

— А ще, — якимось особливо наголошуючи, додає Тетяна Євгенівна, — наш батюшка невичерпної енергії. Незважаючи на свій поважний вік, він ще жодної літургії не пропустив. Часто ще з досвітку після молитви береться сам за роботу, причому, будь-яку — городню, будівельну, домашню...

У його келії — старовинна фісгармонія і шафа з нотами духовних пісень. Він сам написав їх для хору. Раніше ще й малював. У Бортничах в храмі висить ікона його роботи, — і раптом схоплюється: — Ми запізнюємось на трапезу. Там з батюшкою, дасть Бог, і поспілкуєтесь. Ще одна невеличка халупка служить за їдальню. Саме там відбулася наша зустріч з архимандритом Пименом. На столі — пісний борщ вареники з картоплею, узвар. Помолившись, усі сідають їсти. Тишу порушує отець Пимен:

— Кращого обіду тут ніколи не було, — каже. — Але й за це треба дякувати... Слава Богу, нам дев'ять мішечків картоплі з якогось села привезли, і капусти люди дали. Все, що отримую, — 30-40 гривень платні і 50 гривень пенси — сюди віддаю. Але на рибу рідко вистачає...

— Про рибу наш батюшка лише говорить, — уточнює хтось із присутніх. — Сам уже 25 років ні м'яса, ні риби, ні молока не вживає.

— Господь послав мені цих дорогих помічників, які прийшли у бідну церкву працювати. Це теж свідчить про їхню позитивну якість,

— каже отець Пимен про присутніх за столом. — І ви приходьте до нас, моліться, тому що не скоро життя буде кращим. Років 10-15 ще нанівець піде. Люди в усьому світі розбестилися, не живуть за законами Божими і не каються. До якої хати не зайдеш — книги світські. А що в них? Опис чужих гріхів... Люди не можуть збагнути, що життєві цінності, істини — в іншому...

— Батюшко, коли ви прийшли до усвідомлення того, що повинні служити Богові?

— Наш батальйон обороняв Київ. Ми окопалися під Жулянами. На нас йшла атака за атакою. Злива куль і снарядів перебила майже всіх учорашніх студентів, яких призвали в армію разом зі мною. Мене від сильного вибуху відкинуло до протитанкового рову й присипало землею. Вцілів чудом. Потрапив до госпіталю з пробитою головою і травмованим хребтом. Тоді я сказав подумки: «Господи, зціли мене, і я все життя своє присвячу Тобі!» Бог мені допоміг... З того часу й служу Богові та людям...

— А те, що вам новий храм не дістався, як сприймаєте?

— Поставили там молодих священиків — нехай служать. А мені треба тиші, спокою. І щоб монастир при церкві був, щоб йшла безперервна молитва — і вдень і вночі... Щоб люди спали, а тут за них молилися. Та, на жаль, поки що ніде братію розмістити. Митрополит прислав вісьмох ченців, почали будувати для них корпус на вісім келій, а щоб закінчити — коштів не вистачає... Ви напишіть про це, може, знайдеться хтось і пожертвує на святу справу...

— Батюшка сьогодні всю ніч молився за те, щоб Бог дав можливість добудувати монастир,

— вставила своє слово Тетяна Євгенівна.

— Люди не завжди розуміють, що монастирі

— це їхні хранителі, — додає один з послушників.

... Не розуміють? — подумалося мені. Точніше, мабуть, уявлення не мають про життя монастирів...

Прощаючись, і я збагнула зміст слів Іоанна Листвичника, колись вчитаних: «Світло для ченців — янголи. Світло для нас — чернеча обитель».

У такій обителі — осередку духовного життя, душевного спокою і благодаті Божої — і живе подвижник архимандрит Пимен, який з надією та вірою молиться за нашу кращу долю і робить світлішими душі тих, хто до нього приходить.

Людмила ЗІНКОВСЬКА